

Sygn. akt III K 590/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z/s w Świdniku, w III Wydziale Karnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Błaszczuk

przy udziale protokolanta: Anny Kuli, Agnieszki Bończoszek, Ewy Urban

w obecności Prokuratora: Małgorzaty Korby, Wioletty Misiury

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 r., 10 grudnia 2015 r., 19 stycznia 2016r., 12 lutego 2016r., 24 marca 2016r.

sprawy **P. B.**, syna S. i A. z domu K., urodzonego (...) w Ś.

oskarżonego o to, że:

w dniu 13 lutego 2015 roku około godziny 19.07 na Alei (...) w L. kierując samochodem osobowym marki H. (...) o nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że w znacznym stopniu przekroczył administracyjna prędkość i jadąc z prędkością 141 km/h, w miejscu gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 70 km/h nie zachował szczególnej ostrożności i nie należycie obserwował przedpole jazdy w wyniku czego potracił prawidłowo przechodzącego przez oznakowane przejście dla pieszych A. W. w następstwie czego doznał on obrażeń wielonarządowych w szczególności obrażeń ośrodkowego układu nerwowego skutkujących jego zgonem w dniu 14 lutego 2015 roku, tj. o czyn z art. **177 § 2 kk**;

I. oskarżonego **P. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym, że w jego opisie zwrot: „administracyjna” zastępuje zwrotem: „administracyjną” oraz zwrot: „potracił” zastępuje zwrotem: „potracił” tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk i za to, na podstawie art. 177 § 2 kk w zw. z art. 37b kk i w zw. z art. 34§ 1 i § 1a pkt 1 kk i art. 35 § 1 kk skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

III. na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w pkt II środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 13 lutego 2015 r. do dnia 7 kwietnia 2016 r.;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3000 zł. (trzy tysiące złotych) z tytułu częściowego zwrotu wydatków, zwalnia oskarżonego od opłaty i wydatków w pozostałej części, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt III K 590/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lutego 2015 r. ok. 18.50 P. B. jechał samochodem marki H. (...) nr rej. (...) od strony Ś. w kierunku L.. W Ś. wyprzedził jadącego w tym samym kierunku A. G., który kierował samochodem marki V. (...). A. G. obserwował tor ruchu pojazdu kierowanego przez oskarżonego, zwrócił uwagę na jego brawurową i szybką jazdę. P. B. jadąc z nadmierną prędkością wyprzedzał inne pojazdy, na drodze dojazdowej do L. zjeżdżał czesiowo na przeciwny pas ruchu i powracał na swój usiłując wyprzedzić ciąg pojazdów. A. G. dojeżdżając do ul. (...) dwukrotnie dawał oskarżonemu sygnały światłami drogowymi chcąc w ten sposób skłonić go do zmniejszenia prędkości jazdy. Warunku drogowe tego dnia były dobre, bez opadów atmosferycznych, jezdnia na Al. (...) była sucha. Jadąc lewym pasem ruchu Al. (...) w L., w rejonie posesji nr (...) P. B. zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych kierował pojazdem z prędkością ok. 141 km/h na odcinku, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 70 km/h. W tym czasie na oznakowane przejście dla pieszych wszedł A. W., który przechodził z prawej strony jezdni na lewą. Gdy był już w połowie lewego pasa jezdni P. B. dojeżdżając do przejścia zahamował redukując prędkość do ok. 120 km/h, co jednak nie pozwoliło mu na uniknięcie potrącenia pieszego. Przodem pojazdu uderzył w lewą część ciała A. W.. Pieszy po potrąceniu upadł na jezdnię na lewym pasie ruchu. Oskarżony zjechał na prawy pas i zatrzymał pojazd w odległości ok. 10 metrów za pieszym. Następnie wysiadł z samochodu, podszedł do nieprzytomnego A. W. usiłując udzielić mu pierwszej pomocy, wezwał także Policję prosząc o skierowanie na miejsce karetki pogotowia. A. W. został zabrany z miejsca wypadku karetką pogotowia od szpitala. Na skutek wypadku A. W. doznał licznych ciężkich obrażeń wielonarządowych, w tym ośrodkowego układu nerwowego, które doprowadziły do zgonu pokrzywdzonego w dniu 14.02.2015 r. o godz. 09.05.

W chwili wypadku zarówno P. B., jak i pieszy A. W. byli trzeźwi.

W chwili wypadku samochód marki H. (...) o nr rej. (...) nie posiadał niesprawności, które miałyby wpływ na zaistnienie i przebieg wypadku drogowego.

P. B. ma 27 lat, posiada wykształcenie średnie. Z zawodu jest technikiem żywienia. Jest kawalerem, bezdzietnym. Pracuje w hurtowni (...) w L., z tytułu zatrudnienia osiąga dochody w wysokości 1250 zł. netto miesięcznie. Nie posiada żadnego majątku. Nie był dotychczas karany. Przed wypadkiem nie leczył się psychiatrycznie. Po wypadku oskarżony zgłosił się do poradni psychiatrycznej w Ś.. Stwierdzono u niego reaktywne obniżenie nastroju o charakterze zaburzeń adaptacyjnych bez objawów zespołu depresyjnego. W okresie objętym zarzutem miał zachowaną zdolność do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. P. B. nie był dotychczas karany.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie następujących dowodów: zeznania świadków T. M. (k.19,265), A. G. (k.22-23,265-266), A. P. (k.24,266-267), P. M. (k.26,267), R. S. (k.28,267v), S. B. (k.268), częściowo wyjaśnienia oskarżonego P. B. (k. 255,257,266) oraz w oparciu o dowody nieosobowe takie jak: protokół oględzin miejsca wypadku drogowego (k.7-8), protokół oględzin pojazdu (k.9-10), protokoły użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego wraz ze świadectwem legalizacji (k. 11,16), kserokopia prawa jazdy (k.29), szkic sytuacyjny (k.48-53), stenogram zgłoszenia wypadku (k.63-65), materiał poglądowy (k.66-69), protokoły pobrania krwi wraz wynikami (k.81-84), protokół oględzin i sądowo-lekarskiej sekcji zwłok A. W. wraz ze szkicami poglądowymi (k.86-92,94-97), wynik badań A. W. na obecność alkoholu etylowego (k. 93), opinia biegłego rzeczoznawcy dot. oceny stanu technicznego pojazdu (k.98-105), opinia toksykologiczna (k.129-132), opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego i techniki samochodowej (k.134-148), protokół z eksperymentu procesowego (k.163-164), opinia sądowo-psychiatryczna (k.177-179), dokumentacja medyczna A. W. (k.188), informacja z K. (k.241), dokumentacja medyczna oskarżonego (k.260-261).

Oskarżony **P. B.** przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił złożenia wyjaśnień (k.255v). W toku postępowania dowodowego odnosząc się do zeznań świadka A. G. wyjaśnił, że od ronda w Ś. jechał normalnie, spokojnie, nikt na niego nie mrugał, nie próbował nikogo wyprzedzać (k.266).

Stanowisko P. B. w kwestii przyznania się do winy i popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych zastrzeżeń w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Natomiast niewiarygodne są przytoczone wyżej wyjaśnienia P. B. co do jego rzekomo spokojnej jazdy. Wyjaśnieniom tym przeczą bowiem konsekwentne, kategoryczne i rzeczowe

zeznania świadka A. G., jak również treść opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, z której wprost wynika, że oskarżony na Al. (...) jechał z prędkością dwukrotnie większą niż dozwolona na tym odcinku drogi. Podkreślić należy, że świadek A. G. to osoba zupełnie obca dla oskarżonego, nie ujawniły się okoliczności, które pozwoliłyby na uznanie zeznań tego świadka jako nieobiektywne i nieprawdziwe, Sąd dał im w pełni wiarę. Świadek z zawodu jest instruktorem nauki jazdy (k.264v), ta okoliczność z pewnością wpłynęła na bardziej wnikliwą niż u przeciętnego kierowcy analizę prawidłowości jazdy oskarżonego, który brawurowo i z nadmierną prędkością wyprzedzał świadka i inne pojazdy. Stąd relacja A. G. zawiera wiele szczegółów dotyczących jazdy oskarżonego na trasie zanim doszło do wypadku.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków T. M., A. P., P. M., R. S. bowiem są spójne, rzeczowe, konsekwentne, korelują z zeznaniami pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków, jak i dowodami nieosobowymi. Relacja każdej z powołanych wyżej osób nie budzi wątpliwości co do swojej szczerości i prawdziwości.

Podobnie Sąd ocenił zeznania świadka S. B., którego relacja dotyczyła stanu zdrowia oskarżonego, jego zachowania po wypadku. Brak podstaw do podważania wiarygodności zeznań tego świadka, zeznania te korelują z dokumentacją lekarską oskarżonego i opinią sądowo-psychiatryczną.

Nie wniosły nic do sprawy w zakresie ustalenie okoliczności przedmiotowego wypadku zeznania świadków P. F. i M. M.. P. F. zeznał na okoliczności związane z ustaleniem kręgu osób najbliższych dla zmarłego A. W. i w tym zakresie jego relacja nie budzi żadnych wątpliwości co do wiarygodności (k.57). Z kolei świadek M. M. udzielała (jak wynika z zeznań jej brata P. M.) pierwszej pomocy pokrzywdzonemu razem ze świadkiem A. P.. Świadców nie było nic wiadomo na temat przedmiotowego wypadku (k.77).

Zeznania matki zmarłego A. D.W. dotyczyły wyłącznie kwestii ugody zawartej z oskarżonym i jej realizacją w zakresie zapłaty zadośćuczynienia. Zeznania te zostały potwierdzone sprawozdaniem z przebiegu mediacji (k.244-245), dokumentem ugody (k.263) i oświadczeniem (k.262).

Zgromadzone w sprawie dowody nieosobowe Sąd obdarzył w całości przymiotem wiarygodności, ponieważ zostały sporządzone przez uprawnione organy, w zakresie ich działania, na podstawie obowiązujących przepisów i nie budzą one jakichkolwiek wątpliwości, co do ich autentyczności i rzetelności.

Sąd w pełni podzielił opinie biegłych: (...)w L. wydaną w wyniku sekcji zwłok A. W. (k. (k.86-97), opinię toksykologiczną (...)w L. (k.129-132), opinie biegłego z zakresu ruchu drogowego zarówno techniczną (k.98-105), jak i na okoliczność rekonstrukcji wypadku (k.134-148), opinie biegłych psychiatrów (k.177-179) jako, że wymienione opinie są rzetelne, fachowe i wyczerpujące, jasne i pełne, opracowane przez osoby dysponujące odpowiednią wiedzą w danej dziedzinie.

Na podstawie zgromadzonych i omówionych wyżej dowodów ustalono, że w dniu 13 lutego 2015 roku na Al. (...) w L. P. B., umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym powodując nieumyślnie wypadek w ten sposób, że w znacznym stopniu przekroczył administracyjną prędkość i jadąc z prędkością 141 km/h w miejscu, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 70 km/h nie zachował szczególnej ostrożności i nienależycie obserwował przedpole jazdy w wyniku czego potrafił prawidłowo przechodzącego przez oznakowane przejście dla pieszych A. W., w następstwie czego doznał on obrażeń wielonarządowych, w szczególności obrażeń ośrodkowego układu nerwowego skutkujących jego zgonem z dnia 14.02.2015 r. . Takim zachowaniem oskarżony wyczerpał dyspozycję art. 177 § 2 k.k.

Odpowiedzialności karnej za czyn z art. 177 § 2 k.k. popełnia ten, kto chociażby nieumyślnie narusza zasady bezpieczeństwa w ruchu m.in. lądowym, powodując tym nieumyślnie wypadek, którego następstwem jest śmierć innej osoby bądź ciężki uszczerbek na jej zdrowiu.

Znamieniem strony przedmiotowej spowodowania wypadku jest naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu. Pojęcie tych zasad obejmuje zarówno zasady ujęte w przepisach prawa drogowego, jak też wynikające z istoty bezpieczeństwa w ruchu zasady prakseologiczne odnoszące się do danej sfery ruchu (por. uchwałę SN z 28 lutego 1975 r., V KZP 2/74, OSNKW 1975, nr 3, poz. 33).

Art. 26 ust 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym stanowi, że kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu.

Oskarżony swoim zachowaniem naruszył umyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, bowiem zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych kierował pojazdem nie zachowując szczególnej ostrożności i przekraczając dopuszczalną na tym odcinku drogi prędkość dwukrotnie, czym doprowadził do potrącenia przechodzącego przez przejście pieszego.

W sprawie ustalono także, iż na skutek uderzenia przodem pojazdu w lewą część ciała pieszego A. W. zmarł w szpitalu następnego dnia po wypadku.

Oskarżony P. B. jest osobą pełnoletnią, zdrową, bez zaburzeń psychicznych czy neurologicznych, w czasie czynu miał w pełni zachowaną zdolność do rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Uznając więc winę oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu wyrokiem czynu za udowodnioną, mając na uwadze wysoki stopień społecznej szkodliwości tego czynu, Sąd stosując przepis art. 37 b kk wymierzył oskarżonemu łącznie zarówno karę pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy, jak i karę ograniczenia wolności w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy. Sąd uwzględnił przy tym umyślne naruszenie podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, dwukrotne przekroczenie dozwolonej prędkości i to w miejscu, gdzie kierowca zobowiązany jest zachować szczególną ostrożność, czyli w rejonie oznakowanego przejścia dla pieszych, uwzględniono tragiczne skutki takiego działania sprawcy, które doprowadziły do śmierci pieszego, nadto Sąd miał na uwadze brawurową jazdę oskarżonego przed wypadkiem co akcentował w swoich zeznaniach świadek A. G.. Z drugiej strony Sąd uwzględnił okoliczności łagodzące, takie jak dotychczasowa niekaralność oskarżonego, jego postawa po wypadku, zawarcie ugody wyniku mediacji i zrealizowanie w całości ujętego w ugodzie zobowiązania do zapłaty na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwoty 9000 zł. z tytułu zadośćuczynienia. Te okoliczności wpłynęły na skorzystanie przez Sąd z możliwości jaką daje przepis art. 37 b kk i tym samym wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w znacznie niższym rozmiarze niż zostałaby orzeczona bez zastosowania tego artykułu i wymierzenie obok drugiej kary już o charakterze wolnościowym. W ocenie Sądu tak ukształtowana kara jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, proporcjonalna do stopnia zawinienia i skutków przestępstwa oraz adekwatna do właściwości podmiotowych sprawcy. Spełnia ona zatem wszystkie zadania kary zarówno w zakresie wychowawczym, prewencyjnym, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a tym samym czyni zadość dyrektywom zawartym w art. 53 kk.

Zważywszy na te okoliczności, bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu Sąd na podstawie art. 42 § 1 kk orzekł wobec P. B. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat zaliczając na poczet tego środka karnego, stosownie do art. 63 § 4 kk okres zatrzymania prawa jazdy..

Biorąc pod uwagę sytuację majątkową oskarżonego, jego możliwości zarobkowe, Sąd na podstawie art. 626 § 1 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3000 zł. z tytułu częściowego zwrotu wydatków, zwolnił go od pozostałej części wydatków i opłaty od wymierzonej kary.